

Markó Béla

Ha néha félreüt

*Mert Isten belsőrészei vagyunk csak,
talán a szív, vagy valami egyéb,
minden egyes lélegzetvételét
vigyázzuk, s nyilván nyugodtan aludhat,*

*amíg mi egyfolytában lüktetünk,
és körös-körül ugyanúgy nyüzsögnek,
fel-felszikkraznak, egymásnak ütődnek,
de mindig együtt mozdulnak velünk*

*tücskök, pillangók, méhek, verebek,
s a benne rejlő alkatrészeket
nem láthatja, legfeljebb belehallgat*

*a fennvaló, ha néha félreüt
Balázs, vagy Anna kihagy egy betűt,
s ilyenkor félni kezd, hogy meg is halhat.*

Egyetlen kertünk

*A már előre vállalt szenvedés,
hogyan megfeszül, kibuggyan, szétterül,
s utána nedves űr marad belül,
egyfajta kényelmetlen ernyedés,*

*aztán mégis remény, ahogy kitör,
fellobban, és már rád is visszasüt,
nem is látsz mást, mert ott van mindenütt,
s ámulva nézed, hogy vajon miből,*

*kiből lett ennyi rózsaszín s fehér,
s mint egy hatalmas mondat, összeér
már minden eddig megtanult szavad,*

*s míg szét nem fújja hirtelen a szél,
akár egy színes takaró alatt,
csontos, fáradt szeretők alszanak.*

Ezt kellene megértenem

*Utóvédharc csak, nem több, kint a kertben
és nyilván bennem is, ezt kellene
megértenem, ha sorra tovalebben,
aztán kihuny két puha tenyere*

*s ezernyi ujjnyoma mindenkinek,
aki felépített, akár a lombot
a nap s a víz, és nem mentheti meg
már senki Isten azt, amit lebontott*

*talán az ördög, vagy valaki más,
aki széthordja testem, és kiás
alóla engem: semmitmondó tervet,*

*drótágakat, vak illesztékeket,
míg körben színes postabélyegek
s tépett, üres borítékok hevernek.*

Láthatási szerződés

*Mint amikor egy állvány összeroskad,
a felhős ég elcsúszik hirtelen,
s mögötte semmi sincs, csak színtelen
és szagtalan üresség, de kiforrnak*

*s felgyúlnak lassan mindenütt a fények,
és ismét elmúlt már a pillanat,
hiszen megbízhatóan izzanak
körös-körül hatalmas készülékek,*

*ébren tartják és lélegeztetik
az Istent, s időnként megmutatják,
nyilván nem őt, csak színes képeit,*

*szélfúvását, jókedvét és haragját
s a csillagokkal jelzett éjszakát:
a láthatóvá tett testet magát.*

Másféle minta

*Előbb-utóbb majd innen is kitörnénk,
mert túlságosan zárt világ nekünk,
megtelt tücsökkel már az életünk,
s esővel, hóval is, egy más minőség,*

*más mennyiség, vagy egy másféle minta
kellene, mindenképpen tágasabb
és ismeretlenebb, hiszen szabad
csak úgy lehetsz, hogy semmi sincs megírva*

*abból, mi jön, se lomb, se szó, se csend,
se zeng, se hull, se száll, se lent, se fent,
zörgetjük már, mint a harminc ezüstöt,*

*a kulcsokat, pedig úgysem lehet
bentről kinyitni, átbújok veled
a kerítés alatt, akár a tücskök.*